

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **F. H. A.**, státní příslušnost Libye
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2021, č. j. MV-11844-4/KM-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „povinný subjekt“) o poskytnutí dokumentu evidovaného pod č. j. V10/2020-KRPB-KR, který je z důvodu jeho utajení uchováván mimo správní spis a vyloučen z nahlížení do spisu ve věci řízení o správním vyhoštění žalobce. Původcem požadované informace je zpravodajská služba. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne

2. 3. 2021, č. j. KRPB-229646-8/ČJ-2020-0600KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žádost žalobce ve vztahu k poskytnutí požadovaného dokumentu odmítl v celém rozsahu jeho znění, a to podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona, neboť povinný subjekt neposkytne informaci o plnění úkolů zpravodajských služeb, nebo o činnosti zpravodajských služeb, pokud by poskytnutí této informace ohrozilo plnění jejich úkolů či ochranu utajovaných informací. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z hlediska naplnění podmínky § 11 odst. 4 písm. c) a § 12 informačního zákona. Zamítnutí žádosti je odůvodněno utajením požadovaných informací, což odpovídá § 7 informačního zákona, nikoli jeho ustanovení § 11 odst. 4 písm. c). Existuje tak rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí.
4. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce zcela všeobecné. Splnění podmínky, že poskytnutí informace by ohrozilo plnění úkolů zpravodajské služby či ochranu utajovaných informací, nebylo dostatečně a přezkoumatelně odůvodněno. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda důvodem odepření žádosti je utajení postupů a metod zpravodajských služeb při získávání informací nebo informace samotné, které těmito postupy byly získány.
5. Žalovaný uvádí, že v odvolání namítal nevyužití § 12 informačního zákona. V napadeném rozhodnutí však chybí přezkoumatelné zdůvodnění nevyužití tohoto stanovení.
6. Žalobce poukazuje na čl. 17 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“) a na čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Napadené rozhodnutí podle žalobce nesplňuje podmínku nezbytnosti ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, resp. její splnění z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. Vyzrazení informací označených stupněm utajení „vyhrazené“ může být podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), pro Českou republiku pouze nevýhodné. Neposkytnutí takové informace proto nesplňuje podmínku její nezbytnosti. Žalovaný žádnými konkrétními úvahami neobjasnil, v čem mají spočívat důvody pro nezbytnost omezení žalobcova práva na informace, ačkoli nesplnění podmínky nezbytnosti žalobce namítal již v rámci odvolání.
7. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
8. V podání ze dne 6. 8. 2021 žalobce navrhl, aby si soud od žalovaného vyžádal a jako důkaz provedl dokument evidovaný pod č. j. V 10/2020-KRPB-KR, za účelem ověření, zda tento dokument a jeho obsah zcela nebo z části odůvodňuje napadené rozhodnutí a zda po formální a materiální stránce odpovídá stupni utajení „vyhrazené“.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. V projednávané věci je sporné, zda povinný subjekt odmítl žalobcovu žádost o informaci v souladu se zákonem.
13. Podle § 7 informačního zákona, *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
14. Podle § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona *povinné subjekty dále neposkytnou informace o plnění úkolů zpravodajských služeb,12) nebo o činnosti zpravodajských služeb, pokud by poskytnutí této informace ohrozilo plnění jejich úkolů či ochranu utajovaných informací.*
15. Podle § 12 informačního zákona *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
16. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex offio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Dle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí, je srozumitelné a je z něj zřejmé, jak žalovaný posoudil odvolací námitky žalobce a proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud neshledal důvodnou ani žádnou z dílčích námitek nepřezkoumatelnosti – k těmto námitkám se kvůli lepší provázanosti jednotlivých bodů odůvodnění vyjádří níže.
17. Žalobce poukazoval na rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí, kdy ve výroku je odmítnutí informace odůvodněno odkazem na § 11 odst. 4 písm. c)

informačního zákona, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí povinný subjekt vychází z § 7 informačního zákona. Krajský soud této námitce nepřisvědčil.

18. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že informace, o kterou žalobce žádal, mu nebyla poskytnuta, protože obsahem požadovaného dokumentu, resp. zprávy, jsou informace získané činností zpravodajské služby, které svým charakterem pojednávají o jejich užitých postupech a metodách. Na str. 3 prvostupňového rozhodnutí povinný subjekt výslovně uvádí, že předmětná informace podléhá utajení, nicméně povinný subjekt opírá její odmítnutí o důvod uvedený v § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona a je toho názoru, že k zákonnému odmítnutí není oprávněn, resp. povinen zdůvodňovat naplnění formálních a materiálních důvodů, jako je tomu třeba při odmítnutí z důvodů uvedených v § 7 informačního zákona. Žalovaný pak na str. 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že skutečnost, kdy se povinný subjekt v rámci odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje rovněž o tom, že požadovaná informace podléhá současně i určitému stupni utajení, nemá za následek vnitřní rozpornost samotného rozhodnutí a představuje pouze rozšiřující doplnění v rámci úvah povinného subjektu, bez dopadu do samotného znění výroku prvostupňového rozhodnutí. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí tedy plyne zcela srozumitelný závěr, že k odmítnutí informace došlo z důvodu, že se primárně jedná o informaci o plnění úkolů zpravodajských služeb ve smyslu zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách, která je navíc utajena podle zákona o ochraně utajovaných informací. Odmítnutí žalobcovy žádosti tak nebylo odůvodněno tím, že se jedná o utajované informace podle § 7 informačního zákona.
19. Dále žalobce namítal, že odůvodnění poskytnutí informace je zcela všeobecné. Je formulováno tak, že by na základě § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona bylo možné automaticky odepřít veškeré informace, jejichž původci jsou zpravodajské služby a byly získány zpravodajskou činností. Povinný subjekt přezkoumatelně neodůvodnil splnění podmínky plynoucí z § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona, kdy poskytnutí informace musí ohrozit plnění úkolů zpravodajské služby či ochranu utajovaných informací. Daná žalobní námitka je nedůvodná.
20. Podmínkou pro neposkytnutí informace podle § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona je zařazení požadované informace do jedné ze dvou kategorií, a to buď do kategorie informace „o plnění úkolů zpravodajských služeb“ nebo do kategorie informace „o činnosti zpravodajských služeb, pokud by poskytnutí této informace ohrozilo plnění jejich úkolů či ochranu utajovaných informací“. Doplnění posledně jmenované kategorie informace proběhlo na základě novely informačního zákona s účinností od 24. 4. 2019 (zákon č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů). Z důvodové zprávy ke zmíněnému zákonu č. 111/2019 Sb. vyplývá, že termín „činnosti“ je širší než termín „plnění úkolů“ a doplnění § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona bylo reakcí na situace, kdy je potřeba chránit rovněž informace, které plnění úkolů zpravodajských služeb podmiňují (např. logistické zabezpečení, materiálně technické vybavení, různé neutajené, nicméně neveřejné, směrnice a postupy; tedy informace, u kterých by např. jejich mozaikový sběr mohl rozkrýt činnost zpravodajských služeb – počty pracovníků, služebních vozů, lokace pracovišť, jejich vybavení, nákupy techniky atd). Vyloučení možnosti poskytnutí informace o činnosti zpravodajských služeb naopak nepřichází v úvahu v případech, kdy je informace irelevantní z hlediska rizika ohrožení plnění úkolů zpravodajských služeb (např. náklady na upomínkové předměty, dětský den, vybavení nové kanceláře apod.).

21. Ustanovení § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona tedy obsahuje dva samostatně stojící důvody pro odmítnutí žádosti o informaci. Dovětek „*pokud by poskytnutí této informace ohrozilo plnění jejich úkolů či ochranu utajovaných informací*“ se vztahuje pouze k informaci „*o činnosti zpravodajských služeb*“, nikoli také k informaci „*o plnění úkolů zpravodajských služeb*“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 6/2020-58).
22. Žalobce v dané věci žádal o poskytnutí konkrétního dokumentu. Povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobce požaduje poskytnout zprávu, která pojednává o informacích zjištěných zpravodajskou službou na základě plnění svých úkolů. Daná zpráva byla doručena povinnému pro účely správního řízení o vyhoštění žalobce. Obsahem utajovaného dokumentu, resp. zprávy, jsou informace získané činností zpravodajské služby, které svým charakterem pojednávají o užitých postupech a metodách ze strany zpravodajské služby. Vyzařením informací žalobci by vedlo ke ztížení, případně zmaření úkolů zpravodajské služby a ohrozilo by tak bezpečnost státu, plnění úkolů zpravodajské služby a ochrany utajované informace.
23. Z výše uvedeného je podle krajského soudu zřejmé, že žalobcova žádost byla odmítnuta s ohledem na skutečnost, se vztahovala k informaci o plnění úkolů zpravodajských služeb, nikoli proto, že by se žalobce domáhal poskytnutí informace ohledně jiných činností zpravodajské služby, které lze označit jako činnosti podpůrné pro plnění úkolů zpravodajských služeb. Proto nebylo nutné, aby povinný či žalovaný odůvodňovali ohrožení plnění úkolů zpravodajské služby nebo ochranu utajovaných informací, jak nedůvodně požaduje žalobce. Skutečnost, že žádost žalobce míří na plnění úkolů zpravodajské služby je sama o sobě důvodem pro odmítnutí jeho žádosti.
24. Dále žalobce namítal, že není zřejmé, zda důvodem odepření jeho žádosti je utajení postupů a metod zpravodajských služeb při získávání informací nebo utajení informací samotných, které byly těmito postupy získány. Daná žalobní námitka není důvodná.
25. Krajský soud opakovaně uvádí, že k odmítnutí žalobcovy žádosti došlo na základě skutečnosti, že požadoval informaci o plnění úkolů zpravodajských služeb (§ 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona), nikoli z důvodu že se jedná o informaci utajenou (§ 7 informačního zákona). Na dané věci nic nemění ani skutečnost, že žalobcem požadovaný dokument podléhal stupni utajení „vyhrazené“. Kritérium utajenosti nebo neutajenosti požadované informace se v případě § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona nezohledňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č.j. 6 As 242/2015-33).
26. Žalobce rovněž namítal, že nebyl využit § 12 informačního zákona, jeho nevyužití nebylo přezkoumatelně zdůvodněno, doprovodné informace nebyly poskytnuty. Soud dané žalobní námitce nepřisvědčil.
27. Krajský soud uvádí, že na § 12 informačního zákona povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí skutečně výslovně neodkázal. To však neznamená, že fakticky nedošlo k využití daného ustanovení, k poskytnutí doprovodných informací a provedení testu proporcionality. Žalobce se totiž z prvostupňového rozhodnutí dozvěděl, kdo je původcem požadované informace, za jakým účelem byla povinnému subjektu doručena, jakou má povahu, a že byla označena za utajovanou se stupněm utajení „vyhrazené“. K tomu lze dodat, že pokud povinný subjekt nebyl původcem informace, nepřislušelo mu rozhodovat, zda a v jakém rozsahu s ní lze žalobce seznámit. Proto povinný subjekt v dané věci postupoval na základě konzultace s původcem informace (viz str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Z napadeného rozhodnutí dále plyne, že povinný subjekt v návaznosti na konzultaci

s původcem informace dospěl k tomu, že požadovaná informace z hlediska svého obsahu a postavení jejího zpracovatele naplňuje zákonný důvod k odmítnutí jejího zpřístupnění uvedený v § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona. Dále povinný subjekt uvedl, že sdělením detailů obsažených v předmětu žádosti by došlo k ohrožení úkolů zpravodajské služby a ohrožení národní bezpečnosti státu a v daném případě zde je tedy dán zájem, který převyšuje právo žalobce na informace. Proto povinný subjekt neposkytl žalobcem požadovaný dokument, a to v celém rozsahu, jak plyne z výroku prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud poznamenává, že selektivní přístup k poskytování dílčích informací o plnění úkolů zpravodajských služeb nelze obecně považovat za žádoucí, a to s ohledem na již výše zmíněnou možnost tzv. mozaikového sběru a kompletace informací.

28. Přisvědčit nelze ani žalobní argumentaci ohledně nenaplnění podmínky nezbytnosti pro neposkytnutí informace označené stupněm utajení „vyhrazené“. Žalobce v rámci dané argumentace poukazoval na porušení čl. 10 Úmluvy a čl. 17 Listiny.
29. Krajskému soudu nezbyvá než zopakovat, že důvodem pro neposkytnutí informace nebylo její utajení. Navíc z výše uvedeného plyne, že se povinný subjekt zabýval testem proporcionality, porovnal dotčená v konfliktu stojící práva (zájem státu na zajištění vlastní bezpečnosti a právo žalobce na informace) a dospěl k závěru, že omezení práva žalobce na informace je v tomto konkrétním případě nezbytné.
30. Krajský soud k tomu podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu. Při rozhodování o správním vyhoštění žalobce vycházely správní orgány z výše zmíněné utajované informace zpravodajské služby evidované pod č. j. V10/2020-KRPB-KR. Garancí zajišťující vyloučení libovůle v rozhodování správních orgánů, jehož podkladem byla utajovaná informace, je soudní přezkum (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, nebo ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04; rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11; rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department). Účinná soudní kontrola slouží k dosažení rovnováhy mezi dvěma legitimními, avšak protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, o jehož správním vyhoštění se jedná, a zájmem na utajení informací. V této specifické situaci soud „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumává relevanci utajených informací ze všech hledisek (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se týkal zkoumání bezpečnostní způsobilosti, avšak jeho závěry jsou použitelné i na nyní řešenou věc). Ve smyslu výše uvedených judikatorních závěrů krajský soud v řízení o přezkumu zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podrobně posuzoval mimo jiné námitky žalobce, že nebyl seznámen s utajovanou informací, nebyla mu sdělena podstata skutku, který je v ní popsán, a nebyl seznámen ani s důvody pro utajení informace. Daným námitkám krajský soud nepřisvědčil. Krajský soud utajovanou informaci prostudoval a dospěl k závěru, že skutečnosti uvedené v dokumentu zpravodajské služby jsou takového charakteru, že materiální podmínky pro označení utajované splňují. Splňují jak definici zákona o ochraně utajovaných informací, tak obecné podmínky pro zařazení informace na seznamu utajovaných informací dle prováděcí vyhlášky. Jejich utajení s klasifikací stupněm utajení

„vyhrazené“ je tedy opodstatněné. Žalobci muselo být zřejmé, že podstatnou skutkovou okolností je relevantní kontakt žalobce s osobami, které vyvíjely činnost proti zájmu České republiky, přičemž jejich činnost zpravodajské služby monitorují. Zpravodajskou službou bylo zmonitorováno spojení žalobce s těmito osobami a zpráva obsahuje popis určitých aktivit žalobce, které mohou být nebezpečné (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2022, č. j. 22 A 71/2021-110). Z uvedeného je zřejmé, že zájem státu na zajištění vlastní bezpečnosti převýšil právo žalobce na informace. Lze dodat, že s obsahem utajované informace byl žalobce seznámen rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Azs 16/2022-36, a to pouze v takové míře, aby to nezpůsobilo její vyzrazení.

31. Žalobce navrhoval, aby soud jako důkaz provedl dokument evidovaný pod č. j. V10/2020-KRPB-KR, za účelem ověření, zda tento dokument a jeho obsah zcela nebo z části odůvodňuje rozhodnutí žalovaného a zda po formální a materiální stránce odpovídá stupni utajení „vyhrazené“.
32. Soud dospěl k závěru, že provedení takového důkazu není nezbytné pro rozhodnutí ve věci. Jak bylo již zmíněno, krajský soud se obsahem dokumentu zabýval, přičemž z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že tento dokument obsahuje zjištění zpravodajské služby a jde o výsledek plnění jejích úkolů – informaci vytvořenou na základě činnosti zpravodajské služby monitorující spojení žalobce s osobami, které vyvíjely činnost proti zájmu České republiky. Poskytnutí takové informace je beze sporu vyloučeno podle § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona. Jiný závěr by byl iracionální a v příkrém rozporu s tím, jak obsah daného dokumentu posoudil krajský soud ve věci správního vyhoštění žalobce (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2022, č. j. 22 A 71/2021-110 i Nejvyšší správní soud v jeho již shora poukazovaném rozsudku č. j. 3 Azs 16/2022-36 odst. 29 jeho odůvodnění).

IV. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu